

Arrest

nr. 322 500 van 26 februari 2025
in de zaak RvV X / IV en RvV X / IV

Inzake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ACEVEDO VAHOS
De Stassartstraat 117/2
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 9 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 augustus 2024. (RvV X)

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 9 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 augustus 2024. (RvV X)

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 september 2024 met referentnummer X.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van verzoekers en hun advocaat M. KALIN loco advocaat P. ACEVEDO VAHOS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Colombiaanse nationaliteit te bezitten, dienden op 7 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Verzoekers werden afzonderlijk gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 22 april 2024, telkens bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 6 augustus 2024 de bestreden beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die als volgt luiden:

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van M.O., J.E., eerste verzoeker, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren in Palmira (dep. Valle del Cauca) doch verhuisde op uw 13de naar Venezuela samen met uw ouders en uw twee broers. Jullie verbleven er legaal met een verblijfsvergunning. U werkte er de middelbare school af en studeerde er 6 semesters voor burgerlijk ingenieur. In november 2016 verliet u Venezuela vanwege de algemene politieke situatie en vestigde u zich definitief terug in Colombia, meer bepaald in Palmira. U woonde daar eerst bij een nicht, E., en na een jaar trok u in bij uw grootmoeder. U werkte aanvankelijk in supermarkten en als koerier. Uw laatste job was in een bedrijf van dierenvoeding en u had daarnaast een eigen cateringzaakje waarbij u voeding bereidde voor evenementen.

In juni 2018 keerde uw broer, J. D. M. O. (CG [...]; OV [...]), ook terug naar Colombia; uw moeder en uw andere broer, J. C., deden dat op hun beurt in november 2018. Ook zij vestigden zich bij uw grootmoeder. Uw vader ging in november of december 2019 terug naar Colombia en ging op een andere plek wonen.

Sinds 2019 verkeert u met een Venezolaanse, G. N. A. M. (CG [...]; OV [...]). Jullie hebben in 2021 samengewoond in Palmira, waarbij G. met u meehielp in uw cateringzaakje. Nadien zetten jullie de relatie stop, maar heden zijn jullie terug samen.

Uw moeder, Paola Andrea O. N. (CG [...]; OV [...]) vertrok op 8 april 2019 naar België en diende hier op 19 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Het Commissariaat-generaal (CGVS) weigerde haar op 1 september 2021 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus, een beslissing die in beroep werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) met het arrest van 15 december 2021. Uw moeder diende op 9 juni 2022 een tweede verzoek in, doch dit verzoek werd op 6 oktober 2022 afgesloten.

Uw problemen in Colombia ontstonden als volgt. Naast het huis van uw grootmoeder waar u inwoonde, woonde een andere nicht van u, S.. Zij had een relatie met een zekere M., die betrokken was bij een criminele groepering en in de gevangenis zat om redenen die u onbekend zijn. Ondanks zijn gevangenschap had hij nog veel controle in uw wijk, hetgeen ook veel vijandschappen met zich meebracht. M. had op een gegeven moment penitentiair verlof gekregen en was voor 72 terug naar huis gegaan tot en met de ochtend van 19 mei 2022. Diezelfde namiddag bevond u zich met uw broer J. bij uw grootmoeder. S. was toen bij jullie op bezoek. Plots kwamen er twee gewapende mannen naar het huis, die vermoedelijk bij 'los trescientos' hoorden, een bende die strijd levert tegen die van M.. De twee benedeleden uitten bedreigingen naar u en J. en sloegen jullie ook met hun wapens. Ze waren op zoek naar M. en wilden weten waar hij was. Jullie antwoordden dat jullie dat niet wisten. Door het tumult kwamen er omstaanders voor het huis staan, waardoor jullie belagers besloten weg te gaan. 's Avonds vertrokken u en J. naar jullie broer J., waar jullie voortaan bleven; uw grootmoeder ging op haar beurt naar uw voornoemde nicht E.. Na 2 of 3 dagen kreeg u via de Instagrampagina van uw cateringbedrijfje een bericht van een zogezegde klant, die een bestelling bij jullie wilde plaatsen. Toen u antwoordde dat de plaats van de levering in een te gevaarlijke zone lag, gaf men u te kennen "dat u gewoon niet wilde omdat ze u daar zochten en u daar nog zaakjes had". U besepte dat er iets niet pluis was en gaf een vals adres door, waarop uw gesprekspartner zich identificeerde als zijnde de bende met wie u het voorheen aan de stok had. Ze bedreigden u opnieuw. Onmiddellijk daarna wiste u al uw accounts op sociale media en zegde u uw telefoonnummer op. U lichtte uw moeder in, die u en J. aanspoorde om naar België te komen voor jullie veiligheid.

Op 26 mei 2022 zijn u en uw broer J. met het vliegtuig uit Colombia vertrokken. Jullie vlogen naar Cancun (Mexico), dan naar München (Duitsland) en vervolgens naar Madrid (Spanje), waar jullie 's anderendaags aankwamen. Jullie wachtten er enkele dagen totdat de vliegtickets goedkoper werden en reisden uiteindelijk op 1 juni 2022 door naar België. Diezelfde dag kwamen jullie hier aan.

Op 7 juni 2022 dienden u en uw broer J. een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). In geval van een terugkeer naar Colombia vrezen jullie dat de bende 'los trescientos' jullie zal doden.

Tevens op 7 juni 2022 deed u via het internet een aangifte van de feiten bij het openbaar ministerie in Colombia.

Ter staving van jullie verklaringen dienen u en uw broer de volgende documenten in: (1) jullie internationaal paspoort (zowel oud als nieuw exemplaar; origineel gezien), (2) een aangifte van verlies van J.s laatste paspoort in België (origineel gezien), (3) jullie identiteitskaarten (origineel gezien), (4) uw rijbewijs (zowel Colombiaans als Venezolaans exemplaar, origineel gezien), (5) een screenshot van het Instagramprofiel van uw cateringbedrijfje (kopie), (6) uw aangifte bij het Colombiaanse parket (kopie), en (7) documenten m.b.t. jullie reis naar België (kopieën).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Daarnaast moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

U verklaart dat u met uw broer J. uit Colombia vertrokken bent vanwege problemen met, vermoedelijk, criminele bendeleden van 'los trescientos', die jullie sloegen en bedreigden terwijl zij op zoek waren naar M. , de partner van jullie nicht en tevens een crimineel. Deze nicht woonde naast het huis van jullie grootmoeder waar jullie inwoonden. Bij terugkeer naar Colombia vrezden u en J. de voornoemde bende (CGVS p.13-14; CGVS 22/19951 [voorts "CGVS broer" p.8-10, zie stuk nr. 1 in de map 'landeninformatie' van uw administratief dossier]).

Na jullie persoonlijk onderhoud werd echter vastgesteld dat jullie beider verklaringen over deze problemen vaag, tegenstrijdig en weinig aannemelijk zijn.

Zo moet in eerste instantie worden verwezen naar jullie beweerde woonplaats in Colombia of, meer bepaald, jullie verblijf bij jullie grootmoeder in Coronado, Palmira. Uit uw eigen verklaringen volgt dat u bij haar ging inwonen vanaf (eind) 2017, uw broer J. zou op zijn beurt in 2018 ingetrokken zijn, om daar vervolgens allebei te blijven wonen tot kort voor jullie vertrek in 2022. Uw broer J.C. woonde elders (CGVS p.4-6; CGVS broer p.4-5). Dit komt niet overeen met de verklaringen van jullie moeder ten tijde van haar eerste verzoek om internationale bescherming in België. Op haar persoonlijk onderhoud voor het CGVS dd. 10 mei 2021 beweerde zij weliswaar dat haar moeder (jullie grootmoeder) in Coronado binnen Palmira leefde, maar dat jullie samen met jullie andere broer (J. C.) een huis huurden buiten Palmira (CGVS 19/23428 p.8-9; zie stuk nr. 2 in de map 'landeninformatie' van uw administratief dossier). Dat jullie nu beweren dat jullie niet in een apart huurhuis, maar wel bij jullie grootmoeder woonden, en dit zonder jullie andere broer Juan Camilo, zeer merkwaardig en doet vermoeden dat dit in werkelijkheid niet het geval was en dat jullie nicht S. , bijgevolg, niet jullie buurvrouw was. Gezien deze tegenstrijdigheid kan bij voorbaat al worden getwijfeld aan jullie problemen met de belagers van S. s partner, die ontstonden doordat jullie op het moment van hun bezoek in het huis van jullie grootmoeder waren.

Deze twijfels worden verder versterkt door jullie opvallend vage verklaringen over S. en haar partner. Gevraagd naar de naam van S. s partner - nota bene dé spilfiguur van jullie relaas - antwoorden jullie dat hij M. heet. Zijn achternaam kennen jullie niet, een alias evenmin (CGVS p.16; CGVS broer p.12) en tijdens het voorbereidende interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) wist uw broer J. zelfs niet zijn voornaam op te noemen (zie CGVS-vragenlijst broer, vraag 3.5, stuk nr. 1 in de map 'landeninformatie' van uw administratief dossier). U verklaart dat deze M. bij een criminele groepering zat doch wat hij precies voor hen deed, weet u niet (CGVS p.17). Of uw nicht S. ook bij deze groepering betrokken was, weet u evenmin (CGVS p.17). Wel zou M. s lidmaatschap 'veel gevolgen' voor haar hebben meegebracht doch, hierop doorgevraagd, blijkt u het eigenlijk niet te weten en komt u terug op deze verklaring (CGVS p.17). Alleszins kreeg hij periodiek verlof uit de gevangenis. Of de politie hem dan na afloop terug kwam halen bij hem thuis, dan wel dat uw nicht hem terugbracht, kon u echter ook niet zeggen (CGVS p.20-21). Wat de aanleiding was van M. s gevangenschap is u verder ook onbekend, net zoals de duur van de aan hem opgelegde straf (CGVS p.17). Voor J. is dit eveneens een raadsel (CGVS broer p.12). U weet tevens niet of M. heden nog steeds in de gevangenis verblijft (CGVS p.13), meer nog, u stelt voor het CGVS luidop de vraag of hij al dan niet nog in leven is (CGVS p.14-15).

Wat het penitentiair verlot betreft, is het voorts opmerkelijk dat u ook geen antwoord kunt geven op de vraag waar M. in die tijdspanne verbleef: "ik weet niet of dat in het huis van mijn nicht was of in het huis van zijn ouders, dat weet ik niet" (CGVS p.18). J., daarentegen, leek dit vreemd genoeg wel te weten: "hij kwam alleen om zijn vrouw te bezoeken, hij bleef daar ook nooit lang en vertrok dan ook snel, omdat hij nooit alleen kon zijn" (CGVS broer p.12).

Dat u en uw broer hierover niet consistent zijn en jullie, voor de rest, praktisch niets weten te vertellen over M.'s situatie, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid en waarachtigheid van jullie beweerde problemen met de vijanden van M. . U geeft immers zelf aan dat uw nicht met jullie sprak over zijn verlot uit de gevangenis en 'dat het voor zich spreekt dat jullie dat wisten, want het was jullie buurman' (CGVS p.13). Dat jullie geen enkele verdere toelichting kunnen geven over de aanleiding en de aard van zijn gevangenisstraf, kan dan ook niet overtuigen. Logischerwijze moeten jullie dit in al die jaren hebben besproken, temeer u ook aangeeft dat de bende van M. erg machtig was in uw wijk (CGVS p.13) en hij al heel lang samen was met uw nicht (CGVS p.16). Er kan eveneens worden verwacht dat u en uw broer zich beter zouden hebben geïnformeerd over deze hele situatie en over de elementen waarvan jullie geen kennis hebben zodoende jullie te kunnen behoeden, in casu quod non.

Met dit in het achterhoofd is het ook eigenaardig dat jullie verklaren geen contact meer te hebben gehad met jullie nicht S., en dat geen van jullie tweeën kan zeggen waar zij momenteel woont (CGVS p.8; CGVS broer p.12-13). Hetzelfde geldt voor de vraag of zij zelf ooit problemen gekend heeft of als zij, zoals jullie, ook een aangifte ingediend heeft bij de Colombiaanse autoriteiten (CGVS p.22, CGVS broer p. 12-13; zie ook infra). Dat jullie naderhand geen contact met jullie nicht opnamen en dit blijkbaar ook niet gevraagd hebben aan jullie grootmoeder - met wie jullie verklaren wél nog contact te hebben (CGVS p.8) - getuigt van een bijzondere desinteresse in jullie eigen problemen en is, gezien alles, opnieuw weinig geloofwaardig. Indien waargebeurd, zou S. immers de persoon bij uitstek zijn om door de tegengestelde bende van M. te worden belaagd, als vriendin zijnde.

Verder moet worden opgemerkt dat jullie verklaringen over de aanvaring van 19 mei 2022 niet compatibel zijn met de parketaangifte die jullie aan het CGVS neerleggen. Aan het parket verklaarde u, cf. het aangiftedocument, dat jullie twee belagers toen op een "rode Yamaha RX 115cc moto" kwamen aangereden en dat de ene persoon met een revolver gewapend was, terwijl de andere een pistool bij zich had (zie stuk nr. 6 [vertaling] in de map 'documenten' van uw administratief dossier). Opvallend is echter dat, wanneer het CGVS aan J. vroeg of hij zich het kleur en merk van de moto kon herinneren, hij antwoordde van niet. Volgens J. kon hij daar op dat moment geen aandacht aan besteden (CGVS broer p.13). J. verklaart ook dat hij geen enkel kenmerk van de twee belagers heeft kunnen zien, zoals bijvoorbeeld hun kledij of het feit of hun gezichten al dan niet bedekt waren, omdat hij in shock was (CGVS broer p.13). Ook u kon tijdens uw onderhoud geen fysieke beschrijving geven van deze personen, naar eigen zeggen vanwege de angst en de stress (CGVS p.19-20). Dat u ondanks die beweerde stress dan wel het specifieke model en kleur van hun moto kunt benoemen in uw aangifte, alsook het type wapen dat elk van jullie belagers vast had, valt hiermee niet te rijmen. Hier eindigen uw tegenstrijdige verklaringen echter niet. Zo vermeldt uw feitenrelaas aan het parket ook het volgende: "Ze dachten dat ze hier hun vijand zouden vinden (de man van mijn nicht). Toen ze zagen dat hij er niet was, bedreigden ze mijn nicht (echtgenote), mijn grootmoeder, mijn broers en ik. Ze zeiden dat als haar echtgenoot zich niet weldra liet zien, ze wraak zouden nemen tegen haar en ons, haar familie" (zie stuk nr. 6 [vertaling] in de map 'documenten' van uw administratief dossier). Aan het CGVS verklaren u en J. daarentegen dat deze personen enkel met u en J. spraken, maar niet met uw grootmoeder en nicht (CGVS p.20; CGVS broer p.14). U zou niet weten wat er met hen tweeën gebeurde tijdens deze aanvaring (CGVS p.20; CGVS broer p.14). Nog los van het feit dat het niet geloofwaardig is dat jullie dat achteraf niet zouden hebben besproken, raakt het kant noch wal dat de benedeleden niets zouden hebben gezegd tegen uw nicht, die zoals eerder opgemerkt veel dichter bij M. stond en bij wie ze logischerwijze meer informatie hadden kunnen loswrikken dan bij jullie tweeën. Hierbij aanvullend komt het niet doorleefd over dat u en J. verklaren dat deze benedeleden weggingen toen ze zagen dat er omstaanders uit de gemeenschap bij het huis kwamen kijken, maar jullie desondanks geen enkele van deze personen kunnen opnoemen (CGVS p.21; CGVS broer p.14). Dit alles doet nog maar eens vermoeden dat jullie de feiten waarvan sprake in werkelijkheid niet hebben ervaren.

Wat betreft de volgende bedreiging enkele dagen na de voornoemde aanvaring, legt u voorts geen enkel bewijsstuk voor aan het CGVS. Nochtans geeft u aan dat de bedreiging werd geuit via het Instagramprofiel van uw cateringzaakje (CGVS p.13-14), waardoor kan worden verwacht dat u op zijn minst schermopnames zou kunnen indienen. De uitleg dat u onmiddellijk na die bedreiging zowel uw Instagram- als Whatsapp-profiel hebt verwijderd en jullie sindsdien 'enkel nog strikte privéaccounts' hebben op sociale media waarbij jullie niemand aanvaarden als vriend (CGVS p.23-24), kan hierbij niet overtuigen. Zo kwam het CGVS via een simpele opzoeking op Instagram al snel terecht bij 'G. B. and B.', een schoonheidssalon dat uw vriendin G. vanuit Brussel uitbaat onder haar volledige naam (zie stuk nr. 4 in de map 'landeninformatie' van uw administratief dossier). Gelet op uw verklaring dat G. ook in Colombia heeft geleefd en met u

samenwerkte in jullie cateringzaakje (CGVS p.7), houdt het weinig steek dat u uit voorzorg uw publieke sociale media zou verwijderen terwijl zij een zaak opricht via Instagram waarbij zij openlijk haar locatie prijsgeeft. Als u werkelijk via datzelfde platform werd bedreigd door bendeleden, bestond immers het risico dat zij ook wisten wie uw vriendin was en konden zij via G.s Instagramprofiel gemakkelijk bij haar terecht komen en zodoende ook bij u. Dergelijk roekeloos gedrag is gezien alles weinig geloofwaardig en is opnieuw een aanwijzing dat jullie geen vrees hebben ten aanzien van bendeleden in Colombia.

Het mag bovendien verbazen dat er in uw parketaangifte enkel gesproken wordt over het incident op 19 mei 2022, maar niet over de bedreiging die u via Instagram ontving (zie stuk nr. 6 [vertaling] in de map 'documenten' van uw administratief dossier). Nochtans doen zowel u als uw broer uitschijnen dat deze laatste bedreiging dermate ingrijpend was dat jullie jullie moeder om hulp vroegen en er daarop volgend werd besloten om jullie naar België te laten overkomen (CGVS p.13-14; CGVS broer p.8-9). Dat er hier met geen woord over gerept wordt in het aangifteformulier, zet de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas eens te meer op de helling. Hierbij kan ook worden aangestipt dat, indien waargebeurd, uw correspondentie met uw belagers via Instagram nuttige aanknopingspunten voor de ordediensten kon bevatten met het oog op een identificatie van de daders. Het is dan ook weinig ernstig dat u verklaart dat de politie in Colombia 'geen goede dienstverlening' heeft en 'inefficiënt' is, wetende dat u hen slechts fragmentarische informatie verschaft over uw vermeende problemen met bendeleden. Het gegeven dat M. - zelf een crimineel bendelid zijnde - effectief in de gevangenis werd geplaatst, toont overigens aan dat de ordediensten in uw regio wel degelijk enige slagkracht hebben in tegenstelling tot uw verklaringen. Dat u, bijkomend, uw aangifte pas indiende toen u al in België was en niet toen u nog in Colombia was, mag dan ook ten stelligste verbazen (CGVS p.21-22). Dit wekt het vermoeden dat de aangifte niet indiende om bescherming te bekomen maar louter om iets op papier te hebben zodoende uw verzoek om internationale bescherming te ondersteunen. Dit blijkt ook uit jullie, opnieuw, nietszeggende verklaringen over het verdere verloop van de aangifte of een eventuele stappen van de autoriteiten hierop volgend. Zo verklaart J. dat er geen actie werd ondernomen doch, hierop doorgevraagd, blijkt hij in werkelijkheid niet te weten of het parket jullie ooit gecontacteerd heeft, noch of u zelf ooit contact hebt opgenomen met de betrokken diensten (CGVS broer p.11). Meer nog, uw broer kon zelfs niet bij benadering zeggen wanneer u de aangifte hebt ingediend (CGVS broer p.11). Ook dit getuigt van een desinteresse in jullie eigen problemen.

Als laatste wenst het CGVS nog te wijzen op het gegeven dat jullie beider paspoorten werden afgegeven een tweetal weken vóór het begin van jullie beweerde problemen in Colombia. Het uwe is afgegeven op 9 mei 2022, dat van J. op 7 mei 2022 (zie stuk nr. 1 in de map 'documenten' van uw administratief dossier). Hierover bevraagd, stelde u dat u een nieuw paspoort had aangevraagd om naar Peru of Mexico te reizen voor toerisme. U deed uitschijnen dat J. hier wat jaloers op was en hij hierop volgend ook een paspoort aanvraag, maar dat u niet weet om welke redenen hij specifiek een paspoort wilde (CGVS p.11-12). Dat jullie dit nauwelijks met elkaar zouden hebben besproken, zoals J. zelf ook aangaf (CGVS broer p.8-9), is wederom vreemd en komt weinig overtuigend over. Het feit dat J.s paspoort twee dagen voor het uwe werd afgegeven doet bovendien uitschijnen dat eerst hij er een aanvraag daartoe had gedaan en dan pas u, in tegenstelling tot uw verklaringen. De data van afgifte op jullie paspoorten en jullie dubieuze verklaringen daaromtrent, vormen een bijkomende bevestiging dat jullie niet uit Colombia vertrokken zijn vanwege problemen met bendeleden.

Gelet op al het voorgaande kan er geen geloof worden gehecht aan het asielrelaas van u en uw broer J.. Bijgevolg kan jullie noch de vluchtelingenstatus worden toegekend, noch de status van subsidiair beschermde cf. artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die jullie neerleggen kunnen niet leiden tot een ander besluit. Jullie paspoorten, identiteitskaarten en uw rijbewijs bevestigen louter jullie persoonsgegevens, maar houden geen verband met jullie problemen in Colombia (stukken nrs. 1, 3 en 4). Wel werd eerder in deze beslissing aangestipt dat jullie laatste paspoort vreemd genoeg werd afgegeven zo'n twee weken voordat jullie beweerde problemen begonnen in Colombia. De aangifte van verlies van J.s laatste paspoort toont alleen aan dat hij dit exemplaar in België verloren is, niets meer en niets minder (stuk nr. 2). De reisdocumenten illustreren enkel jullie datum van vertrek en reisweg (stuk nr. 7). Verder kan Instagram-screenshot weliswaar uw verklaringen ondersteunen met betrekking tot uw cateringbedrijfje in Colombia. Het toont evenwel niet aan dat u via dit Instagramprofiel werd bedreigd aangezien u, zoals eerder opgemerkt, de berichten waarvan sprake niet neerlegt (stuk nr. 5). Wat voorts uw aangifte bij het parket betreft, werd eerder reeds aangestipt dat de inhoud niet overeenstemt met uw verklaringen op het CGVS, ook werd gewezen op de merkwaardige timing waarop u de aangifte indiende (stuk nr. 6). Los daarvan kan nog worden toegevoegd dat het loutere feit dat u een aangifte van bepaalde feiten hebt ingediend op zich niet betekent dat de feiten waarvan sprake ook in de werkelijkheid hebben plaatsgevonden. Eender wie kan immers eender welke verklaringen gaan afleggen voor het parket. Een dergelijke aangifte heeft enkel bewijswaarde indien deze wordt neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas, in casu quod non.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een

afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voor de volledigheid kan nog worden aangestipt dat het CGVS in hoofde van uw broer J. D. M. O. (CG [...]; OV [...]), die zich op identiek hetzelfde asielaanvraag beroept als u, ook is overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Wat betreft uw moeder, P. A. O. N. (CG [...]; OV [...]), moet worden opgemerkt dat haar eerste verzoek eveneens werd geweigerd door het CGVS en dat deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid doorheen haar verklaringen. Uw moeders tweede verzoek werd door het CGVS afgesloten aangezien zij niet aanwezig was voor haar persoonlijk onderhoud en zij, binnen de wettelijke termijn van 15 dagen, geen geldige reden aanbracht voor haar afwezigheid (zie stuk nr. 2 in de map 'landeninformatie' van uw administratief dossier). Verder heeft het CGVS ook het verzoek van uw vriendin, G. N. A. M. (CG [...]; OV [...]), afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (zie stuk nr. 3 in de map 'landeninformatie' van uw administratief dossier). Haar verzoek werd overigens louter ten aanzien van Venezuela behandeld daar uw vriendin niet over de Colombiaanse nationaliteit beschikt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De beslissing genomen ten aanzien van M.O., J.D., tweede verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en u werd geboren in Palmira (dep. Valle del Cauca). Toen u ongeveer 10 jaar oud was verhuisde u met uw ouders en twee broers naar Venezuela. U hebt daar gedurende 12 jaar legaal gewoond en werkte er ook de middelbare school af.

Uw ene broer, J. E. M. O. (CG [...]; OV [...]), verliet in 2016 Venezuela en vestigde zich definitief terug in Colombia. Hij ging aanvankelijk bij een nicht van jullie, Eilyn, wonen maar na een jaar trok hij in bij jullie grootmoeder. Zelf keerde u in juni 2018 terug naar Colombia, ook definitief. Uw moeder en uw andere broer Juan Camilo deden dat op hun beurt in november 2018. Jullie drieën gingen ook bij uw grootmoeder wonen. Uw vader reisde in november of december 2019 terug naar Colombia en vestigde zich op een andere plek.

U was in Colombia bezig met een universitaire opleiding rond administratie, die u niet heeft kunnen afwerken. Daarnaast hebt u gewerkt in supermarkten en ook bij een callcenter.

Uw moeder, P. A. O. N. (CG [...]; OV [...]) vertrok op 8 april 2019 naar België en diende hier op 19 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Het Commissariaat-generaal (CGVS) weigerde haar op 1 september 2021 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus, een beslissing die in beroep werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) met het arrest van 15 december 2021. Uw moeder diende op 9 juni 2022 een tweede verzoek in, doch kwam niet opdagen voor haar persoonlijk onderhoud waardoor haar asielprocedure op 6 oktober 2022 werd afgesloten.

U baseert zich op hetzelfde feitenrelaas als uw broer, J. E.:

"Uw problemen in Colombia ontstonden als volgt. Naast het huis van uw grootmoeder waar u inwoonde, woonde een andere nicht van u, S.. Zij had een relatie met een zekere M., die betrokken was bij een criminele groepering en in de gevangenis zat om redenen die u onbekend zijn. Ondanks zijn gevangenschap had hij nog veel controle in uw wijk, hetgeen ook veel vijandschappen met zich meebracht. M. had op een gegeven moment penitentiair verlof gekregen en was voor 72 terug naar huis gegaan tot en met de ochtend van 19 mei 2022. Diezelfde namiddag bevond u zich met uw broer J. bij uw grootmoeder. S. was toen bij jullie op bezoek. Plots kwamen er twee gewapende mannen naar het huis, die vermoedelijk bij 'los trescientos' hoorden, een bende die strijd levert tegen die van M.. De twee bendeleden uitten bedreigingen naar u en J. en sloegen jullie ook met hun wapens. Ze waren op zoek naar M. en wilden weten waar hij was. Jullie antwoordden dat jullie dat niet wisten. Door het tumult kwamen er omstaanders voor het huis staan, waardoor jullie belagers besloten weg te gaan. 's Avonds vertrokken u en J. naar jullie broer J., waar jullie voortaan bleven; uw grootmoeder ging op haar beurt naar uw voornoemde nicht E.. Na 2 of 3 dagen kreeg u via de Instagrampagina van uw cateringbedrijfje een bericht van een zogezegde klant, die een bestelling bij jullie wilde plaatsen. Toen u antwoordde dat de plaats van de levering in een te gevaarlijke zone lag, gaf men u te kennen "dat u gewoon niet wilde omdat ze u daar zochten en u daar nog zaakjes had". U besepte dat er iets niet pluis was en gaf een vals adres door, waarop uw gesprekspartner zich identificeerde als zijnde de bende met wie u het voorheen aan de stok had. Ze bedreigden u opnieuw. Onmiddellijk daarna wiste u al uw accounts op sociale media en zegde u uw telefoonnummer op. U lichtte uw moeder in, die u en J. aanspoorde om naar België te komen voor jullie veiligheid.

Op 26 mei 2022 zijn u en uw broer J. met het vliegtuig uit Colombia vertrokken. Jullie vlogen naar Cancun (Mexico), dan naar München (Duitsland) en vervolgens naar Madrid (Spanje), waar jullie 's anderendaags aankwamen. Jullie wachtten er enkele dagen totdat de vliegtickets goedkoper werden en reisden uiteindelijk op 1 juni 2022 door naar België. Diezelfde dag kwamen jullie hier aan.

Op 7 juni 2022 dienden u en uw broer J. een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). In geval van een terugkeer naar Colombia vrezen jullie dat de bende 'los trescientos' jullie zal doden.

Tevens op 7 juni 2022 deed u via het internet een aangifte van de feiten bij het openbaar ministerie in Colombia.

Ter staving van jullie verklaringen dienen u en uw broer de volgende documenten in: (1) jullie internationaal paspoort (zowel oud als nieuw exemplaar; originelen gezien), (2) een aangifte van verlies van J.'s laatste paspoort in België (origineel gezien), (3) jullie identiteitskaarten (origineel gezien), (4) uw rijbewijs (zowel Colombiaans als Venezolaans exemplaar, origineel gezien), (5) een screenshot van het Instagramprofiel van uw cateringbedrijfje (kopie), (6) uw aangifte bij het Colombiaanse parket (kopie), en (7) documenten m.b.t. jullie reis naar België (kopieën)."

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Verder moet worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Gezien u zich op identiek hetzelfde vluchtrelaas baseert als uw broer, J. E. M. O. (CG [...]; OV [...]), kan aan u identiek dezelfde beslissing worden betekend, die u hieronder kunt lezen:

“...” (idem bestreden beslissing eerste verzoeker).

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voor de volledigheid kan nog worden aangestipt dat het eerste verzoek van uw moeder, P. A. O. N. (CG [...]; OV [...]), werd geweigerd door het CGVS en dat deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid doorheen haar verklaringen. Uw moeders tweede verzoek werd door het CGVS afgesloten aangezien zij niet aanwezig was voor haar persoonlijk onderhoud en zij, binnen de wettelijke termijn van 15 dagen, geen geldige reden aanbracht voor haar afwezigheid (zie stuk nr. 2 in de map 'landeninformatie' van uw administratief dossier). Verder heeft het CGVS ook het verzoek van de vriendin van uw broer J., G. N. A. M. (CG [...]; OV [...]), afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (zie stuk nr. 3 in de map 'landeninformatie' van uw administratief dossier). Haar verzoek werd overigens louter ten aanzien van Venezuela behandeld daar uw broers vriendin niet over de Colombiaanse nationaliteit beschikt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De verzoekschriften

2.1. In een enig middel voert eerste verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de Vreemdelingenwet'), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna 'EVRM'), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen, van de

beginselen van goed bestuur en meer bepaald van de beginselen van goede trouw, de plicht tot zorgvuldigheid en het zorgvuldig voorbereiden en nemen van administratieve beslissingen, evenals een overschrijding van bevoegdheid.

Eerste verzoeker stelt dat de beslissing werd genomen zonder respect voor de beginselen van goede trouw, zorgvuldigheid en gewetensvol beheer en een machtsoverschrijding vormt. Hij betoogt vervolgens: *"Aangezien het CGVS zijn aanvraag heeft afgewezen op basis van kleine tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, zonder rekening te houden met de stress en het trauma waaraan de verzoeker tijdens de hoorzittingen werd blootgesteld, wat een ernstige schending van de zorgvuldigheidsplicht en gewetensvol beheer vormt, Aangezien het CGVS bepaalde verklaringen van de verzoeker betreffende zijn problemen met de bende "Los Trescientos" en de veronderstelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen over zijn verblijfplaats in twijfel heeft getrokken, terwijl zijn moeder over hun broer J. C. sprak, en niet over hem en zijn jongere broer, Aangezien het CGVS de door de verzoeker verstrekte details over de incidenten met deze bende op een verkeerde manier heeft geïnterpreteerd, met name het feit dat hij op het moment van de feiten niet langer samen was met G., en dat zij dus niet op de hoogte was van zijn situatie tot haar eigen aankomst in België, Aangezien de door de verzoeker verstrekte documenten, hoewel ze niet elk detail van zijn verhaal bewijzen, zijn verhaal ondersteunen en de ernst van de bedreigingen en vervolgingen die hij heeft ondergaan, aantonen, Hieruit blijkt dat het CGVS de door de heer M.O. verstrekte bewijzen niet correct heeft beoordeeld en dus zijn wettelijke verplichtingen heeft geschonden, waardoor het de beginselen van goed bestuur, in het bijzonder de beginselen van goede trouw, zorgvuldigheid, gewetensvol beheer en zorgvuldige voorbereiding van administratieve beslissingen, heeft geschonden, evenals een machtsoverschrijding door het CGVS. Derhalve verzoeken wij uw Raad eerbiedig om de betwiste beslissing van het CGVS te annuleren en de vluchtelingenstatus toe te kennen aan de heer M. O. of ten minste, hem subsidiaire bescherming toe te kennen.*

Verzoeker betoogt vervolgens dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en ten minste aan de voorwaarden van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aangezien hij een gegronde vrees heeft voor zijn leven of persoon vanwege ernstige bedreigingen en blinde geweldpleging in verband met het gewapende conflict in Colombia, met name door de bende "Los Trescientos". Hij argumenteert vervolgens: *"Aangezien de verzoeker materiële bewijzen heeft geleverd die de realiteit van de ontvangen bedreigingen aantonen, Aangezien deze bedreigingen direct verband houden met zijn familiale situatie en zijn woonomgeving, met name het feit dat hij bij zijn grootmoeder woonde, in tegenstelling tot wat wordt vermeld in de betwiste beslissing, waarin wordt beweerd dat zijn moeder zou hebben verklaard dat de verzoeker buiten Palmira woonde, Aangezien de heer M. O. duidelijk heeft uitgelegd dat de paspoorten aanvankelijk waren aangevraagd met de bedoeling om te reizen, voordat de situatie in Colombia verslechterde, Hieruit blijkt dat het CGVS zijn zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden bij de beoordeling van de verstrekte bewijzen, en dat deze beslissing moet worden geannuleerd."*

Tweede verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de Vreemdelingenwet'), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna 'EVRM'), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen, van de beginselen van goed bestuur en meer bepaald van de beginselen van goede trouw, de plicht tot zorgvuldigheid en het zorgvuldig voorbereiden en nemen van administratieve beslissingen, evenals een overschrijding van bevoegdheid. Hij stelt dat de beslissing werd genomen zonder respect voor de beginselen van goede trouw, zorgvuldigheid en gewetensvol beheer en een machtsoverschrijding vormt. Verzoeker betoogt vervolgens: *"Hoewel de verzoeker de broer is van J. E. M. O., vereisen de omstandigheden van zijn eigen ervaring en de elementen van zijn dossier een nauwkeurige, afzonderlijke en individuele analyse. Het beginsel van goed bestuur vereist een zorgvuldige beoordeling van elk dossier, rekening houdend met de persoonlijke bijzonderheden van elke verzoeker. Het CGVS heeft echter in dit geval een identieke beslissing genomen als die voor zijn broer, zonder rekening te houden met de verschillen in hun verhalen, de manier waarop elk individu het trauma heeft beleefd, noch het feit dat J. misschien niet dezelfde scherpzinnigheid had om bepaalde aspecten zoals de wapens of de motorfietsen van de aanvallers te beschrijven. Het is echter algemeen bekend dat elk individu anders reageert op trauma's, en het onvermogen van de heer J. M. O. om tijdens zijn interview bepaalde details te verstrekken, mag niet worden geïnterpreteerd als een gebrek aan geloofwaardigheid. Dit gebrek aan precisie is het directe gevolg van het trauma dat hij heeft ondergaan, een aspect dat het CGVS niet voldoende in aanmerking heeft genomen in zijn analyse. Door geen rekening te houden met de psychologische impact van de gebeurtenissen die de verzoeker heeft meegemaakt, heeft het CGVS zijn plicht tot zorgvuldigheid en gewetensvol beheer geschonden. Het CGVS heeft bij de toepassing van een identieke beslissing op de heer J. M. O., zonder de specifieke elementen van zijn eigen dossier te analyseren, een machtsoverschrijding begaan. We verzoeken daarom eerbiedig uw Raad om de*

betwiste beslissing te herzien en de vluchtelingenstatus aan de heer J. M. O. toe te kennen, of hem ten minste subsidiaire bescherming te verlenen.”

Tweede verzoeker betoogt vervolgens dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat het CGVS ten onrechte zijn verzoek heeft afgewezen door dezelfde beslissing toe te passen als die van zijn broer J.E., zonder een afzonderlijke beoordeling van de omstandigheden die specifiek zijn voor hem. Hij stelt dat hoewel zij blootgesteld werden aan soortgelijke bedreigingen door de bende Los Trescientos, het essentieel is te erkennen dat elke verzoeker zijn trauma anders beleeft en dat dit zijn vermogen beïnvloedt om zich bepaalde details te herinneren en te communiceren. Hij meent verder dat het ontbreken van specifieke details, *“met name over de gebruikte wapens of de motorfietsen van de aanvallers, een begrijpelijke reactie [is] gezien de omvang van het trauma. Dit onvermogen om bepaalde aspecten te beschrijven, doet echter geen afbreuk aan de ernst van de vervolgingen die hij heeft ondergaan, noch aan de realiteit van het gevaar dat hij loopt bij terugkeer naar Colombia. Het CGVS heeft nagelaten zijn verplichting tot individuele beoordeling van elk verzoek na te komen, zoals voorgeschreven door de beginselen van goed bestuur. We verzoeken daarom eerbiedig uw Raad om deze beslissing te herzien en de vluchtelingenstatus aan de heer J. M. O. toe te kennen, of hem ten minste subsidiaire bescherming te verlenen.”*

Verzoekers vragen de bestreden beslissingen te vernietigen, hun dossier terug te sturen naar het CGVS om een nieuw interview te doen en indien nodig de bestreden beslissing te wijzigen en hen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Eerste verzoeker voegt een kopie van de bestreden beslissing en een schermafbeelding van het instagram-account van G., geopend in januari 2022 toe aan zijn verzoekschrift. Tweede verzoeker voegt een kopie van de bestreden beslissing aan zijn verzoekschrift.

3. Over de rechtspleging

3.1. De Raad stelt vast dat verzoekers twee afzonderlijke beroepen hebben ingesteld met respectievelijk en rolnummers 324 341 en 324 347, en dat het verzoekschrift in de zaak met rolnummer 324 347 deels de middelen en argumenten ontwikkeld in het verzoekschrift in de zaak met rolnummer 324 341 overneemt. Het al dan niet samenvoegen van zaken behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) (RvS 26 mei 2009, nr. nr. 193.526). Gelet op het feit dat de verzoekers dezelfde vluchtmotieven aanhalen en dat de verzoekschriften grotendeels dezelfde argumenten ontwikkelen, oordeelt de Raad dat het aangewezen is in het belang van een goede rechtsbedeling om de twee vorderingen wegens verknochtheid samen te behandelen en te beslechten. Het komt dan ook gepast voor om de twee vorderingen samen te voegen

3.2. De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting .

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moeten een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekers aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekers samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling

5.1. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

5.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze zijn genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan eerste verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (1) na hun persoonlijk onderhoud de verklaringen van verzoekers over de aangevoerde problemen met criminele bendeleden van Los Trescientos vaag, tegenstrijdig en weinig aannemelijk zijn waarbij wordt overwogen dat (i) hun verklaringen over hun verblijf bij hun grootmoeder in Coronado, Palmira niet overeenkomen met de verklaringen van hun moeder ten tijde van haar eerste verzoek om internationale bescherming in België, (ii) deze twijfels worden versterkt door hun opvallend vage verklaringen over S. en haar partner, met name kennen zij zijn familienaam en alias niet, weten zij niet wat M. precies deed voor de criminele groepering waarbij hij actief was, en of S. ook bij deze groepering betrokken was, kennen zij de aanleiding voor zijn gevangenschap niet, weten zij niet of hij heden nog in de gevangenis verblijft, en weten zij niet waar M. verbleef tijdens het penitentiair verlof en dat het gegeven dat verzoekers hierover niet consistent zijn en zij, voor de rest, praktisch niets weten te vertellen over M.'s situatie, ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid en waarachtigheid van hun beweerde problemen met de vijanden van M., (iii) het eigenaardig is dat zij verklaren geen contact meer te hebben met hun nicht S. en geen van beiden kan zeggen waar zij momenteel woont en ook niet gevraagd hebben aan hun grootmoeder, wat getuigt van een bijzondere desinteresse in hun eigen problemen en opnieuw weinig geloofwaardig is, (iv) hun verklaringen over de aanvaring van 19 mei 2022 niet compatibel zijn met de parketaangifte die zij aan het CGVS neerleggen, (v) eerste verzoeker wat betreft de volgende bedreiging enkele dagen na de voornoemde aanvaring, geen enkel bewijsstuk voorlegt aan het CGVS, terwijl hij aangeeft dat de bedreiging werd geuit via het Instagramprofiel van zijn cateringzaakje waardoor kan worden verwacht dat hij op zijn minst schermopnames zou kunnen indienen, (vi) het bovendien mag verbazen dat er in eerste verzoekers parketaangifte enkel gesproken wordt over het incident op 19 mei 2022, maar niet over de bedreiging die hij via Instagram ontving terwijl beide verzoekers lieten uitschijnen dat deze laatste bedreiging zodanig ingrijpend was dat zij hun moeder om hulp vroegen waarop werd besloten hen naar België te laten overkomen, (vii) de data van afgifte op hun paspoorten en hun dubieuze verklaringen daaromtrent, vormen een bijkomende bevestiging dat jullie niet uit Colombia vertrokken zijn vanwege problemen met bendeleden en (viii) de door hen neergelegde documenten niet tot een ander besluit kunnen leiden en (2) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat gezien tweede verzoeker zich op hetzelfde vluchtrelaas baseert als zijn broer (eerste verzoeker) hem identiek dezelfde beslissing kan worden betekend, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing inzake de aangehaalde vervolgingsfeiten worden hernomen en er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor ook hebben

kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen op zodanige wijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond

Wat betreft de door tweede verzoeker aangevoerde machtsoverschrijding kan niet worden ingezien op welke wijze de commissaris-generaal zich bij het nemen van de bestreden beslissing hieraan schuldig zou hebben gemaakt. Van machtsoverschrijding is immers slechts sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen, hetgeen *in casu* niet het geval is. Dat voor hem een identieke beslissing werd genomen zonder volgens tweede verzoeker de specifieke elementen van zijn eigen dossier te analyseren, kan gelet op wat hierna volgt, niet worden bijgetreden en is niet relevant wat de aangevoerde machtsoverschrijding betreft.

Krachtens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet een verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing[en] overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing[en] wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010).

Verzoekers voeren de schending aan van de beginselen van “goede trouw” en “gewetensvol beheer”, maar verduidelijken – behoudens hun omschrijving van deze beginselen als beginselen van behoorlijk bestuur – geenszins wat ze hiermee bedoelen. Verzoekers geven evenmin aan op welk beginsel zij doelen waar zij zich, behalve op het beginsel van “goede trouw”, het beginsel van “gewetensvol beheer” en het zorgvuldigheidsbeginsel, beroepen op “de beginselen van behoorlijk bestuur”. Ook preciseren zij niet waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt deze schending niet op dienstige wijze uiteengezet.

5.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.3.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoekers verklaren de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en leggen bij de indiening van hun verzoeken om internationale bescherming hun originele Colombiaanse paspoorten en identiteitskaarten neer alsook een aangifte van verlies van het paspoort van tweede verzoeker (AD, documenten, stukken 1, 2 en 3). Verzoekers identiteit en Colombiaanse nationaliteit worden niet betwist.

5.3. De beschermingsverzoeken zijn gebaseerd op verzoekers hun vrees voor represailles door leden van een gewapende groepering in Colombia. Voor een samenvatting van de aangevoerde vervolgingsfeiten wordt verwezen naar het feitenrelaas in de bestreden beslissingen zoals hierboven weergegeven en waarover verzoekers geen opmerkingen maken.

Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier, dient in navolging van de bestreden beslissingen te worden vastgesteld dat verzoekers de aangevoerde vrees voor vervolging door leden van de bende Los Trescientos niet aannemelijk maken omdat hun verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

Beide verzoekers verklaarden dat hun problemen met bendeleden van Los Trescientos begonnen op 19 mei 2022 toen zij bedreigd werden door twee gewapende mannen die op zoek waren naar M., de vriend van hun

nicht S., die zelf een bendeleider was maar een gevangenisstraf moest uitzitten en die voor 72 uur penitentiair verlof had gekregen dat de ochtend van 19 mei 2022 eindigde. Zij zouden die dag met wapens bedreigd en geslagen zijn door deze twee bendeleden en nadien zou eerste verzoeker via de instagrampagina van zijn cateringbedrijfje bedreigd zijn. De fysieke bedreigingen zouden zich afgespeeld hebben in het huis van hun grootmoeder, die de buurvrouw was van hun nicht S.. Daaruit volgt dat de oorzaak van de bedreigingen waarvan zij beweren het slachtoffer te zijn geweest de rivaliteit was tussen bendeleider M. en leden van de bende Los Trescientos, die naar hem op zoek waren. Indien zij daadwerkelijk zouden bedreigd zijn door leden van een rivaliserende bende in het kader van hun zoektocht naar M. en dit er uiteindelijk toe zou leiden dat zij het land moesten verlaten, kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij zich informeren over de man voor wie zij bedreigd en geslagen werden en die dus de reden was van hun gedwongen vertrek uit Colombia. Verzoekers blijken evenwel zijn familienaam niet te kennen (NPO eerste verzoeker, p. 16: *“Wat is de volledige naam van de man van uw nicht? Ik ken zijn volledige naam niet (...)”*; NPO tweede verzoeker, p. 12 *“Wat de man van uw nicht betreft, M., kent u zijn volledige naam? Neen. Ik weet eigenlijk enkel dat hij M. heet door wat ik gehoord heb, maar dat is het enige”*, terwijl tweede verzoeker tijdens het interview bij de DVZ zelfs zijn voornaam niet kon noemen (Vragenlijst CGVS tweede verzoeker, vraag 5 *“Hoe heet de echtgenoot van uw nicht? Ik weet het niet”*). Evenmin weten verzoekers of en welke alias M. heeft (NPO tweede verzoeker, p. 12, NPO eerste verzoeker, p. 16). Zij weten verder niet waarvoor of hoelang M. in de gevangenis werd opgesloten (NPO eerste verzoeker, p. 17, NPO tweede verzoeker, p. 12). Voorts blijkt eerste verzoeker niet te weten of hij nog steeds in de gevangenis zit of niet en of hij nog leeft (NPO eerste verzoeker, p. 13, 15). Wat de vraag betreft waar M. verbleef tijdens zijn penitentiair verlof, stelt eerste verzoeker niet te weten of hij in het huis van zijn nicht verbleef of bij zijn ouders en tweede verzoeker dat hij alleen kwam om zijn vrouw te bezoeken en daar nooit lang bleef en dan weer snel vertrok, wat lijkt te suggereren dat hij tijdens het penitentiair verlof bij zijn vrouw (hun nicht S.) verbleef maar er altijd maar kort verbleef. De vaststelling dat verzoekers weinig of niets kunnen vertellen over M., die volgens hun verklaringen de partner is van hun nicht S. die de buurvrouw is van hun grootmoeder waar eerste verzoeker sinds 2016 en tweede verzoeker sinds 2018 woonde na hun terugkeer uit Venezuela, ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van de door hen voorgehouden problemen met twee leden van Los Trescientos die op zoek zouden geweest zijn naar M. Zelfs indien zij M. niet kenden omdat zij er nooit contact mee hadden, kan redelijkerwijze wel worden verwacht dat zij minstens zijn volledige naam of alias zouden kennen, zeker nu eerste verzoeker stelde dat de bende van M. zeer machtig was in hun wijk en dat zijn nicht en M. *“al heel lang samen waren, al van voor hij naar de gevangenis ging, maar een specifieke periode weet ik niet”* (NPO eerste verzoeker, p. 16). In de bestreden beslissingen wordt op goede gronden gemotiveerd: *“Deze twijfels worden verder versterkt door jullie opvallend vage verklaringen over S. en haar partner. Gevraagd naar de naam van S. s partner - nota bene de spilfiguur van jullie relaas - antwoorden jullie dat hij M. heet. Zijn achternaam kennen jullie niet, een alias evenmin (CGVS p.16; CGVS broer p.12) en tijdens het voorbereidende interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) wist uw broer J. zelfs niet zijn voornaam op te noemen (zie CGVS-vragenlijst broer, vraag 3.5, stuk nr. 1 in de map ‘landeninformatie’ van uw administratief dossier). U verklaart dat deze M. bij een criminele groepering zat doch wat hij precies voor hen deed, weet u niet (CGVS p.17). Of uw nicht S. ook bij deze groepering betrokken was, weet u evenmin (CGVS p.17). Wel zou M. s lidmaatschap ‘veel gevolgen’ voor haar hebben meegebracht doch, hierop doorgevraagd, blijkt u het eigenlijk niet te weten en komt u terug op deze verklaring (CGVS p.17). Alleszins kreeg hij periodiek verlof uit de gevangenis. Of de politie hem dan na afloop terug kwam halen bij hem thuis, dan wel dat uw nicht hem terugbracht, kon u echter ook niet zeggen (CGVS p.20-21). Wat de aanleiding was van M. s gevangenschap is u verder ook onbekend, net zoals de duur van de aan hem opgelegde straf (CGVS p.17). Voor J. is dit eveneens een raadsel (CGVS broer p.12). U weet tevens niet of M. heden nog steeds in de gevangenis verblijft (CGVS p.13), meer nog, u stelt voor het CGVS luidop de vraag of hij al dan niet nog in leven is (CGVS p.14-15). Wat het penitentiair verlof betreft, is het voorts opmerkelijk dat u ook geen antwoord kunt geven op de vraag waar M. in die tijdspanne verbleef: “ik weet niet of dat in het huis van mijn nicht was of in het huis van zijn ouders, dat weet ik niet” (CGVS p.18). J., daarentegen, leek dit vreemd genoeg wel te weten: “hij kwam alleen om zijn vrouw te bezoeken, hij bleef daar ook nooit lang en vertrok dan ook snel, omdat hij nooit alleen kon zijn” (CGVS broer p.12). Dat u en uw broer hierover niet consistent zijn en jullie, voor de rest, praktisch niets weten te vertellen over M.s situatie, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid en waarachtigheid van jullie beweerde problemen met de vijanden van M. . U geeft immers zelf aan dat uw nicht met jullie sprak over zijn verlof uit de gevangenis en ‘dat het voor zich spreekt dat jullie dat wisten, want het was jullie buurman’ (CGVS p.13). Dat jullie geen enkele verdere toelichting kunnen geven over de aanleiding en de aard van zijn gevangenisstraf, kan dan ook niet overtuigen. Logischerwijze moeten jullie dit in al die jaren hebben besproken, temeer u ook aangeeft dat de bende van M. erg machtig was in uw wijk (CGVS p.13) en hij al heel lang samen was met uw nicht (CGVS p.16). Er kan eveneens worden verwacht dat u en uw broer zich beter zouden hebben geïnformeerd over deze hele situatie en over de elementen waarvan jullie geen kennis hebben zodoende jullie te kunnen behoeden, in casu quod non.”* Verzoekers slagen er niet in deze pertinente motieven te weerleggen. Verzoekers voeren geen concreet verweer tegen deze motieven, die de kern van zijn vluchtrelaas en dat van zijn broer betreffen. In zoverre eerste verzoeker stelt dat zijn aanvraag is afgewezen op basis van kleine tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, gaat hij er gemakshalve aan voorbij dat de bestreden beslissingen tegenstrijdigheden

vaststellen tussen eerste en tweede verzoeker en niet zozeer tegenstrijdige verklaringen van eerste verzoeker zelf en biedt hij evenmin een verklaring voor de pertinente vaststelling dat hij en zijn broer nagenoeg niets weten over de man die de aanleiding zou geweest zijn voor hun problemen terwijl gezien de door hen geschetste context redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij minstens basiselementen zoals zijn familienaam of alias, de al dan niet betrokkenheid van S. bij de bende van haar partner, de aanleiding voor zijn gevangenisstraf en of hij al dan niet nog steeds in de gevangenis verblijft zouden weten. Waar hij stelt dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de stress en het trauma waaraan de verzoeker tijdens de hoorzittingen werd blootgesteld en dit als een ernstige schending van de zorgvuldigheidsplicht bestempeld, kan slechts worden vastgesteld dat uit de notities van het persoonlijke onderhoud niet kan blijken dat verzoeker tijdens dit onderhoud werd blootgesteld aan trauma en hij verder ook niet specificeert waaruit dit zou moeten blijken, zodat het om een loutere bewering gaat die hij niet staft. Dat een persoonlijk onderhoud gepaard gaat met stress voor een verzoeker om internationale bescherming kan worden aangenomen, maar uit niets kan blijken dat verzoeker dermate gestresseerd zouden geweest zijn dat hij niet in staat was coherente en volledige verklaringen af te leggen. Nergens werd melding gemaakt door eerste verzoeker dat hij gestresseerd werd en eerste verzoeker toont dit ook niet aan. Voorts blijkt uit de lezing van het persoonlijk onderhoud dat dit op een normale wijze is verlopen, dat de gebruikelijke pauzes werden gerespecteerd en dat er geen problemen waren met de aanwezige tolk. Hetzelfde geldt voor het persoonlijk onderhoud van tweede verzoeker.

Verzoekers fundamentele gebrek aan kennis over M. en de betrokkenheid van S, die naast hen woonde, bij de bende van M. en hun inconsistente verklaringen hierover ondermijnen reeds op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de door hen aangevoerde problemen met twee benedeleden van Los Trescientos. Voorts blijken beide verzoekers bitter weinig interesse te hebben voor het lot van hun nicht S., die volgens hun verklaring de partner is van M., naar wie de benedeleden op zoek zouden geweest zijn. Zij verklaren beiden dat zij geen contact meer hebben gehad met haar, weten niet waar zij nu woont en evenmin of zij een klacht heeft ingediend bij de Colombiaanse autoriteiten (NPO eerste verzoeker, p. 8, 22; NPO tweede verzoeker, p. 12-13). Nochtans verklaarde eerste verzoeker dat hij wel nog contact had met zijn grootmoeder (NPO eerste verzoeker, p. 8). Dat zij over hun nicht geen enkele informatie hebben en hierin blijkbaar ook niet erg geïnteresseerd waren, impliceert een mate van desinteresse in hun eigen problemen die als een indicatie van ongeloofwaardigheid van de door hen aangehaalde problemen kan gelden. Indien zij daadwerkelijk door twee leden van Los Trescientos zouden zijn bedreigd in het bijzijn van hun nicht S., die destijds ook hun buurvrouw zou zijn geweest, kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij zich zouden geïnformeerd hebben over wat er na hun vertrek uit Colombia met haar is gebeurd. Zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissingen zou zijn als vriendin van M. immers de persoon bij uitstek zijn om door de rivaliserende bende van M. te worden gevisieerd en belaagd, nadat de twee benedeleden door het tumult dat was ontstaan door de aanwezigheid van buurtbewoners, onverrichterzake de aftocht hadden moeten blazen. Indien verzoekers daadwerkelijk problemen zouden gekend hebben met de twee benedeleden, kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij zich over de situatie van hun nicht zouden informeren, al was het maar om in te schatten of de benedeleden twee jaar na de beweerde feiten, nog steeds de personen die destijds aanwezig waren zouden viseren. De vaststelling dat zij volledig onwetend zijn over het lot van hun nicht en daardoor blijf geven van desinteresse in hun eigen problemen en de gevolgen van de door hen aangevoerde vervolgingsfeiten ondermijnt verder de geloofwaardigheid van hun verklaringen hierover. Verzoekers laten de pertinente motieven in de bestreden beslissingen volledig ongemoeid volgens dewelke *“Met dit in het achterhoofd is het ook eigenaardig dat jullie verklaren geen contact meer te hebben gehad met jullie nicht S., en dat geen van jullie tweeën kan zeggen waar zij momenteel woont (CGVS p.8; CGVS broer p.12-13). Hetzelfde geldt voor de vraag of zij zelf ooit problemen gekend heeft of als zij, zoals jullie, ook een aangifte ingediend heeft bij de Colombiaanse autoriteiten (CGVS p.22, CGVS broer p. 12-13; zie ook infra). Dat jullie naderhand geen contact met jullie nicht opnamen en dit blijkbaar ook niet gevraagd hebben aan jullie grootmoeder - met wie jullie verklaren wél nog contact te hebben (CGVS p.8) - getuigt van een bijzondere desinteresse in jullie eigen problemen en is, gezien alles, opnieuw weinig geloofwaardig. Indien waargebeurd, zou S. immers de persoon bij uitstek zijn om door de tegengestelde bende van M. te worden belaagd, als vriendin zijnde.”* Deze motieven zijn correct en vinden steun in de administratieve dossiers en worden, bij gebrek aan enig concreet verweer, door de Raad overgenomen.

Voorts blijken de verklaringen van verzoekers over het incident op 19 mei 2022 tijdens hun respectievelijke persoonlijke onderhouds wat betreft een aantal aspecten niet overeen te stemmen met de inhoud van de aangifte bij het Colombiaanse parket ingediend daags voor de registratie van de verzoeken om internationale bescherming. In de bestreden beslissingen wordt hierover als volgt gemotiveerd: *“Verder moet worden opgemerkt dat jullie verklaringen over de aanvaring van 19 mei 2022 niet compatibel zijn met de parketaangifte die jullie aan het CGVS neerleggen. Aan het parket verklaarde u, cf. het aangiftedocument, dat jullie twee belagers toen op een “rode Yamaha RX 115cc moto” kwamen aangereden en dat de ene persoon met een revolver gewapend was, terwijl de andere een pistool bij zich had (zie stuk nr. 6 [vertaling] in de map ‘documenten’ van uw administratief dossier). Opvallend is echter dat, wanneer het CGVS aan J. vroeg of hij zich het kleur en merk van de moto kon herinneren, hij antwoordde van niet. Volgens J. kon hij daar op dat moment geen aandacht aan besteden (CGVS broer p.13). J. verklaart ook dat hij geen enkel*

kenmerk van de twee belagers heeft kunnen zien, zoals bijvoorbeeld hun kledij of het feit of hun gezichten al dan niet bedekt waren, omdat hij in shock was (CGVS broer p.13). Ook u kon tijdens uw onderhoud geen fysieke beschrijving geven van deze personen, naar eigen zeggen vanwege de angst en de stress (CGVS p.19-20). Dat u ondanks die beweemde stress dan wel het specifieke model en kleur van hun moto kunt benoemen in uw aangifte, alsook het type wapen dat elk van jullie belagers vast had, valt hiermee niet te rijmen. Hier eindigen uw tegenstrijdige verklaringen echter niet. Zo vermeldt uw feitenrelaas aan het parket ook het volgende: "Ze dachten dat ze hier hun vijand zouden vinden (de man van mijn nicht). Toen ze zagen dat hij er niet was, bedreigden ze mijn nicht (echtgenote), mijn grootmoeder, mijn broers en ik. Ze zeiden dat als haar echtgenoot zich niet weldra liet zien, ze wraak zouden nemen tegen haar en ons, haar familie" (zie stuk nr. 6 [vertaling] in de map 'documenten' van uw administratief dossier). Aan het CGVS verklaren u en J. daarentegen dat deze personen enkel met u en J. spraken, maar niet met uw grootmoeder en nicht (CGVS p.20; CGVS broer p.14). U zou niet weten wat er met hen tweeën gebeurde tijdens deze aanvaring (CGVS p.20; CGVS broer p.14). Nog los van het feit dat het niet geloofwaardig is dat jullie dat achteraf niet zouden hebben besproken, raakt het kant noch wal dat de benedeleden niets zouden hebben gezegd tegen uw nicht, die zoals eerder opgemerkt veel dichterbij M. stond en bij wie ze logischerwijze meer informatie hadden kunnen loswrikken dan bij jullie tweeën. Hierbij aanvullend komt het niet doorleefd over dat u en J. verklaren dat deze benedeleden weggingen toen ze zagen dat er omstaanders uit de gemeenschap bij het huis kwamen kijken, maar jullie desondanks geen enkele van deze personen kunnen opnoemen (CGVS p.21; CGVS broer p.14). Dit alles doet nog maar eens vermoeden dat jullie de feiten waarvan sprake in werkelijkheid niet hebben ervaren." Eerste verzoeker voert geen concreet verweer tegen deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier. De loutere stelling dat de door hem verstrekte documenten, hoewel ze niet elk detail van zijn verhaal bewijzen, zijn verhaal ondersteunen en de ernst van de bedreigingen en vervolgingen die hij heeft ondergaan, zonder enige verdere toelichting, biedt geen verklaring voor vastgestelde verschillen tussen hun verklaringen en de inhoud van de aangifte bij het Colombiaanse parket. Dat eerste verzoeker in de aangifte de kleur en het specifieke type van de motor van de twee benedeleden alsook het type wapen dat zij hadden kon zeggen maar anderzijds tijdens het persoonlijk onderhoud geen fysieke kenmerken van zijn twee belagers kon noemen "door de angst en de stress" (NPO eerste verzoeker, p. 19), valt, zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissingen, moeilijk te rijmen. De toevoeging door eerste verzoeker dat "als die mensen zoiets doen, dan is het eerste wat ze je zeggen dat je niet mag kijken naar hun gezicht of hoe ze eruit zien, dus als ze je beroven of iets anders aandoen" (NPO eerste verzoeker, p. 19) is bovendien evenmin te rijmen met de gedetailleerde beschrijving van de motor en de wapens die zij hadden. Ook de vastgestelde tegenstrijdigheid met betrekking tot wie de twee benedeleden aanspraken tijdens het document is frappant en vindt steun in het administratief dossier en wordt door eerste verzoeker op geen enkele wijze betwist, net zo min als de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat zij geen enkele van de omstaanders die naar het huis kwamen kijken en waardoor de benedeleden weggingen, bij naam kunnen noemen. Tweede verzoekers zeer algemene en summiere betoog dat elk individu anders reageert op trauma's, dat zijn onvermogen om bepaalde details te verstrekken niet mag worden geïnterpreteerd als een gebrek aan geloofwaardigheid en dat het ontbreken van specifieke details, met name over de gebruikte wapens of de motorfietsen van de aanvallers een begrijpelijke reactie is gezien de omvang van het trauma, kan niet volstaan om de pertinente vaststellingen met betrekking tot de verschillen tussen de inhoud van de aangifte bij het Colombiaanse parket van het incident dat op 19 mei 2022 zou hebben plaatsgevonden en hun verklaringen over hetzelfde incident tijdens hun respectievelijke persoonlijke onderhoud te weerleggen. De Raad herinnert eraan dat het aan verzoekers toekomt om de motieven van de bestreden beslissingen aan de hand van concrete elementen te weerleggen. Tweede verzoeker slaagt hier niet in door louter te stellen dat het omvang van het trauma de vastgestelde omissies verklaart. Nog daargelaten dat geen stuk wordt bijgebracht waaruit zou kunnen blijken dat tweede verzoeker een trauma heeft opgelopen in het verleden, brengt tweede verzoeker met dit betoog evenmin een plausibele verklaring aan voor de pertinente overwegingen in de bestreden beslissingen dat beide verzoekers aan het CGVS verklaarden, strijdig met de aangifte bij het parket, dat de twee benedeleden enkel met hen spraken en niet met hun grootmoeder en nicht en dat het, nog los van het feit dat het niet geloofwaardig is dat zij dat achteraf niet zouden besproken hebben, kant noch wal raakt dat de benedeleden niets zouden hebben gezegd tegen hun nicht, die als zijn partner veel dichterbij M. dan verzoekers. Zijn loutere algemene boutade dat elke verzoeker zijn trauma anders beleeft kan verder niet volstaan om te verklaren waarom tweede verzoeker helemaal niets kon zeggen over de kleur en het merk van de motor van de benedeleden, terwijl dit in de aangifte bij het Colombiaanse parket, dat zowel door eerste als tweede verzoeker werd neergelegd uitdrukkelijk wordt vermeld. Tweede verzoeker heeft bijgevolg blijkbaar de aangifte die hijzelf ook heeft neergelegd niet gelezen. Zelfs indien hij, zoals hij beweert in het verzoekschrift, door het trauma van de gebeurtenis deze zaken toen niet zou hebben opgemerkt, zoals hij beweert, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij minstens zou doen opmerken dat in de aangifte zijn broer melding heeft gemaakt van de kleur en het merk van de motor van de bende. De vaststelling dat hij dit niet heeft gedaan, ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over het incident van 19 mei 2022, dat eveneens tot de kern van zijn vluchtrelaas en dat van eerste verzoeker behoort.

Verder kan evenmin geloof worden gehecht aan de aanvaring die eerste verzoeker via de instagram-account van zijn cateringbedrijfje zou hebben gehad met twee benedeleden die hem zouden bedreigd hebben nadat zij

zich als klanten zouden hebben voorgedaan. Eerste verzoeker legt geen enkel concreet stuk voor waaruit de bedreigingen via het instagram-account zouden kunnen blijken en bovendien wordt in zijn aangifte bij het Colombiaanse parket geen enkele melding gemaakt van het feit dat hij via instagram zou zijn bedreigd. Indien dit daadwerkelijk het geval zou zijn geweest kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij dit uitdrukkelijk zou vermelden, zeker nu eerste verzoeker verklaart nadat hij de bedreigingen via instagram tijdens het vrij relaas heeft uiteengezet *“Op dat moment beslisten we om een oplossing te zoeken voor ons probleem. We spraken met onze moeder en we beslisten dat we naar hier zouden komen (...)”* (NPO eerste verzoeker, p. 14) en tweede verzoeker verklaart *“Zoals ik al zei, contacteerden ze ons na een 2 à 3-tal dagen en toen werden we echt bezorgd want ze richtten zich rechtstreeks tegen ik en mijn broer. (...) Daarom contacteerden we onze moeder, die hier al was en haar eigen dossier had lopen, en zij zei dat we naar hier moesten komen (...)”* (NPO tweede verzoeker, p. 9). Hieruit blijkt immers, zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissingen dat beide verzoekers laten uitschijnen dat dit tweede incident de doorslag heeft gegeven voor hen en hen deed beslissen om Colombia te verlaten. Dat in de aangifte bij het Colombiaanse parket dat werd ingediend een dag voor zij hun verzoek om internationale bescherming deden, helemaal niets wordt gezegd over de gebeurtenis die voor hen de doorslag heeft gegeven om het land te ontvluchten, is een verdere indicatie van de ongeloofwaardigheid van de door hen voorgehouden problemen en incidenten. Het is dan ook op goede gronden dat de beslissingen hierover als volgt motiveren: *“Wat betreft de volgende bedreiging enkele dagen na de voornoemde aanvaring, legt u voorts geen enkel bewijsstuk voor aan het CGVS”* en *“Het mag bovendien verbazen dat er in uw parketaangifte enkel gesproken wordt over het incident op 19 mei 2022, maar niet over de bedreiging die u via Instagram ontving (zie stuk nr. 6 [vertaling] in de map ‘documenten’ van uw administratief dossier). Nochtans doen zowel u als uw broer uitschijnen dat deze laatste bedreiging dermate ingrijpend was dat jullie jullie moeder om hulp vroegen en er daarop volgend werd besloten om jullie naar België te laten overkomen (CGVS p.13-14; CGVS broer p.8-9). Dat er hier met geen woord over gerept wordt in het aangifteformulier, zet de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas eens te meer op de helling.”* Eerste verzoeker slaagt er niet in deze pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier te weerleggen door louter te stellen dat het CGVS de door hem verstrekte details over de incidenten met de bende op een verkeerde manier heeft geïnterpreteerd en dat hij op het ogenblik van de feiten niet langer samen was met G. en zij dus niet op de hoogte was van zijn situatie totdat zij zelf in België was aangekomen. Dat eerste verzoeker op het moment van de feiten niet meer samen was met G. en zij niet op de hoogte was van zijn situatie tot haar aankomst in België weerlegt de redenering van de commissaris-generaal wat betreft het vermeende risicovolle gedrag van eerste verzoekers vriendin maar doet geen enkele afbreuk aan de pertinente en naar het oordeel van de Raad in dit verband determinerende vaststelling dat eerste verzoeker deze tweede bedreiging zelfs niet vermeldde in de aangifte bij het Colombiaanse parket, terwijl hij en zijn broer laten uitschijnen dat dit dermate ingrijpend was dat zij hun moeder om hulp vroegen en besloten werd om naar België te komen. De door eerste verzoeker aan het verzoekschrift toegevoegde schermafbeelding van het instagram-account van G., geopend in januari 2022 doet hierover niet anders denken.

Bovendien kan niet anders dan vastgesteld worden dat hoewel verzoeker beweert via de instagram-account van zijn cateringbedrijfje te zijn bedreigd, hij hiervan geen enkel tastbaar bewijs kan voorleggen. Tweede verzoeker laat deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig ongemoeid.

Verzoekers voeren verder geen enkel verweer tegen volgende pertinente motieven: *“Hierbij kan ook worden aangestipt dat, indien waargebeurd, uw correspondentie met uw belagers via Instagram nuttige aanknopingspunten voor de ordediensten kon bevatten met het oog op een identificatie van de daders. Het is dan ook weinig ernstig dat u verklaart dat de politie in Colombia ‘geen goede dienstverlening’ heeft en ‘inefficiënt’ is, wetende dat u hen slechts fragmentarische informatie verschaft over uw vermeende problemen met bendeleden. Het gegeven dat M. - zelf een crimineel bendelid zijnde - effectief in de gevangenis werd geplaatst, toont overigens aan dat de ordediensten in uw regio wel degelijk enige slagkracht hebben in tegenstelling tot uw verklaringen. Dat u, bijkomend, uw aangifte pas indiende toen u al in België was en niet toen u nog in Colombia was, mag dan ook ten stelligste verbazen (CGVS p.21-22). Dit wekt het vermoeden dat de aangifte niet indiende om bescherming te bekomen maar louter om iets op papier te hebben zodoende uw verzoek om internationale bescherming te ondersteunen. Dit blijkt ook uit jullie, opnieuw, nietszeggende verklaringen over het verdere verloop van de aangifte of een eventuele stappen van de autoriteiten hierop volgend. Zo verklaart J. dat er geen actie werd ondernomen doch, hierop doorgevraagd, blijkt hij in werkelijkheid niet te weten of het parket jullie ooit gecontacteerd heeft, noch of u zelf ooit contact hebt opgenomen met de betrokken diensten (CGVS broer p.11). Meer nog, uw broer kon zelfs niet bij benadering zeggen wanneer u de aangifte hebt ingediend (CGVS broer p.11). Ook dit getuigt van een desinteresse in jullie eigen problemen.”* Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en worden bij gebrek aan enig verweer in beide verzoekschriften, overgenomen door de Raad. De neergelegde aangifte is verder slechts de weerslag van zijn eigen verklaringen. Uit dit document kan niet blijken dat de erin beschreven feiten het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek door de Colombiaanse autoriteiten, laat staan dat zij zich hierover hebben uitgesproken, zodat dit document niet kan volstaan om bovenstaande bevindingen inzake de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen over hun problemen met de twee bendelende van Los Trescientos om te buigen.

Verder blijkt uit de paspoorten van beide verzoekers dat zij werden afgegeven voor eerste verzoeker op 9 mei 2022 en voor tweede verzoeker op 7 mei 2022 en dus amper twee weken voor het incident op 19 mei 2022. Eerste verzoeker verklaarde dat hij dit had aangevraagd om naar Peru of Mexico te reizen voor toeristische doeleinden en dat *“mijn broer, toen hij erachter kwam dat ik een paspoort zou aanvragen, wilde hij dat ook doen, zoals het altijd gaat tussen broers en zussen”* (NPO eerste verzoeker, p. 11). Tweede verzoeker verklaarde dat hij zijn paspoort aanvraag *“eigenlijk omdat mijn broer toen zijn paspoort ging aanvragen en ik wist eigenlijk niet wat je daar precies voor moest doen”* (NPO tweede verzoeker, p. 8). Hieruit blijkt reeds dat tweede verzoekers paspoort werd afgeleverd voor het paspoort van eerste verzoeker, wat moeilijk te rijmen valt met zijn verklaring dat hij zijn paspoort aanvraag omdat zijn broer het ging aanvragen, wat impliceert dat hij dit na zijn broer zou hebben aangevraagd. Hoe dan ook blijkt dat de paspoorten zijn afgeleverd zeer kort voor het voorgehouden eerste incident op 19 mei 2022, wat mede gelet op de overige vaststellingen, doet vermoeden dat verzoekers reeds voordien het voornemen hadden om Colombia te verlaten, wat een bijkomende indicatie is dat de voorgehouden problemen met de benedeleden niet de reden was waarom zij hun land verlieten. Waar eerste verzoeker betoogt dat hij heeft uitgelegd dat de paspoorten aanvankelijk waren aangevraagd met de bedoeling om te reizen voordat de situatie in Colombia verslechterde, kan slechts worden vastgesteld dat hij zich beperkt tot een herhaling van zijn eerdere verklaringen, wat geen dienstig verweer is.

Tenslotte laten verzoekers eveneens de pertinente motieven in de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen neergelegde documenten volledig ongemoeid en worden zij, aangezien zij steun vinden in de administratieve dossiers, overgenomen door de Raad.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoekers het voordeel van de twijfel niet kan gegund worden.

Bovenstaande vaststellingen zijn voldoende determinerend om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers voorgehouden problemen met benedeleden van Los Trescientos in de door hen geschetste omstandigheden. De Raad acht de motieven inzake de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen hun verklaringen en deze van hun moeder over hun verblijfplaats overtollig zodat eerste verzoekers betoog dat zijn moeder over zijn broer J.C. en niet over hem en tweede verzoeker, niet tot een ander besluit kan leiden en dus niet dienstig is en geen verdere bespreking behoeft.

In acht genomen verzoekers verklaringen en de door hen neergelegde documenten beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie over hun land van herkomst, dient te worden besloten dat zij de voorgehouden problemen met twee benedeleden van Trescientos niet aannemelijk maken omdat hun verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

5.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

6.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat zij geen gegronde vrees voor vervolging omwille hun problemen met benedeleden van Los Trescientos aannemelijk maken.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekers maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Brazilië zouden hebben gekend.

6.3. Opdat aan verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze

door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Op basis van recente landeninformatie, met name UNHCR “*International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia*” van augustus 2023, CEDOCA, “*COI Focus Colombia: veiligheidssituatie*” van 20 november 2023 en EUAA, “*Colombia Country Focus*” van december 2022 wordt in de bestreden beslissingen het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang. Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's. De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee

*gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."*

Het is niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op hun verklaringen over hun herkomst uit Colombia en de bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hen beweerde problemen in Colombia, moet de veiligheidssituatie in het departement Valle de Cauca, verzoekers regio van herkomst, worden beoordeeld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in de rurale gebieden van dit departement sprake is van een gewapend conflict, maar dat het ermee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht van aard is. In de mate dat er sprake is van willekeurig geweld in dit departement blijkt niet dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Valle de Cauca een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient te worden nagegaan of er bij verzoekers sprake is van persoonlijke omstandigheden die het risico verhogen dat zij als gevolg van het in dit departement aanwezige willekeurige geweld slachtoffer worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Verzoekers die deze motieven in de bestreden beslissingen volledig ongemoeid laten en evenmin landeninformatie bijbrengen waaruit zou kunnen blijken dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert niet langer actueel is of hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken, doen geen dergelijke persoonlijke omstandigheden gelden.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

7. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat zij op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Waar tweede verzoeker nog doet gelden dat de commissaris-generaal niet is tegemoet gekomen aan haar verplichting om een individuele, nauwkeurige en afzonderlijke beoordeling te maken nu zij een identieke

beslissing heeft genomen als die voor zijn broer, dient te worden opgemerkt dat uit hun verklaringen is gebleken dat zij zich op dezelfde vervolgingsfeiten en documenten hebben beroepen ter staving van hun beschermingsverzoeken, waarbij zij verklaarden dat zij beiden aanwezig waren tijdens het voorgehouden maar ongeloofwaardig bevonden incident op 19 mei 2022 aan het huis van hun grootmoeder, waar zij volgens hun verklaringen beiden verbleven. Voorts blijkt uit de bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoeker rekening werd gehouden met de verklaringen van beide verzoekers en hiernaar ook wordt gerefereerd, en met de door beide verzoekers neergelegde documenten en landeninformatie over Colombia, zodat wel degelijk een individuele, voldoende nauwkeurige en afzonderlijke beoordeling van tweede verzoekers beschermingsverzoek werd gemaakt.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van de beroepen zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

9. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftientig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

K. POLLET